[11th September 1958

Sri T. PURUSHOTHAM : அங்கத்தினர்கள் சேர்ந்து சந்தாப் போட்டு இம்மாதிரி ஒரு கட்டிடம் கட்ட முடியுமா என்று யோசிக்கலாமே ? (சிரிப்பு).

Sri V. V. RAMASWAMI : எப்பொழுது ஸ்ரீ புருஷோத்தம் அவர்கள் டெபுடி மினிஸ்டராக வந்தார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. (சிரிப்பு).

Mr. CHAIRMAN : Questions are over.

IV.—ANNOUNCEMENTS BY THE HON. CHAIRMAN.

(1) ELECTION OF TWO MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

Mr. CHAIRMAN : I have to inform the House that the Hon. Sri R. Venkataraman and Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, M.L.C.'s, have been nominated for the election of two Members to the Committee of Privileges for the financial year 1958–59 in the casual vacancies caused, consequent on the expiration of the term of membership of the Council of Sri R. Venkataraman and Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar. As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, two, I hereby declare them to have been duly elected to the Committee of Privileges for the financial year 1958–59.

Under rule 154 (4) of the Madras Council Rules, I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee.

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

Mr. SPEAKER : I have also to announce to the House that I have received the following message, dated the 10th September 1958 from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly :—

'In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras City Municipal (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 28 of 1958), as passed by the Legislative Assembly on the 10th September 1958 and signed by me, for the concurrence of the Council.'

V.—GOVERNMENT MOTION.

STATEMENT *re* FOOD SITUATION IN THE MADRAS STATE.

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, I move—

"That the Statement in regard to the general food situation in Madras State be taken into consideration."

Mr. CHAIRMAN : Motion moved—

"That the Statement in regard to the general food situation in Madras State be taken into consideration."

11th September 1958]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I move—

" Add the following at the end of the motion :—

' and on such consideration, this House is of opinion that the Government of Madras have failed to control the prices of rice in the State of Madras and that adequate steps should be taken to sell rice at a fair price. ' "

DR. A. SREENIVASAN : I second the amendment, Sir.

DR. V. K. JOHN : Sir, I move—

" Add the following at the end of the motion—

' and on such consideration, this House condemns the policy of the Government which is leading the State and the country to an economic crisis resulting in the rise in the cost of agricultural products and the cost of living. ' "

SRI S. T. ADITYAN : I second the amendment, Sir.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I move —

" Add the following at the end of the motion :—

' and on such consideration, this House approves the policy of the Governmnet. ' "

MR. CHAIRMAN : Now, the original motion moved by the Hon. Minister and the amendments moved thereto are before the House for discussion.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, I have to state . . .

MR. CHAIRMAN : Just a minute. I have to announce that the business of the House for the day will close at 5 o'clock. So, I request the hon. Members to make their speeches as short as possible so that we may adjourn at 5 o'clock.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Yes, Sir. I shall try to finish my speech within ten minutes. At the outset, I have to state that the statement made by the Hon. the Minister for Agriculture is very disappointing. No doubt, he has given a very rosy picture, accustomed as he is to do, by saying that the food production has gone up by leaps and bounds in the State of Madras and that the increase is anything between 20 and 30 per cent. To say so is paradoxical. While, on the one hand, it is said that food production has gone up by 20 to 30 per cent, we see on the other side that the prices of foodgrains in the City have steeply risen. I do not know about the conditions obtaining in the mufassal districts. But, so far as the City is concerned, I know that the price of ordinary boiled rice on which the majority of the people of this City live, is round about fifteen annas or so. The price has nearly doubled. Thus, rice which was available in the past at a price of eight annas per Madras measure is today selling at 15 annas. (Sri K. Balasubramanya Ayyar : It is not less than one rupee.) I am told that it is selling at Re. 1 and more per Madras measure

So, it is not a question of availability. But it is a question of price. It is the price factor which we have to take into account. Though rice, which is the staple food of the large majority of the people of this State, is available in sufficient quantities, people have to pay very high prices. It is for the Government to take such steps as are necessary to see that the rising prices are checked so that the same might be brought down to a reasonable level. It is not a question of availability. As a result of the various measures taken by the Government, food production has no doubt increased to some extent. What the Government have to do is to arrest the rise in prices. This is an important factor. Today, even the poorest quality of rice is selling at Re. 1 per Madras measure. It is a matter for consideration whether the prices have increased as a result of the policy adopted by the Government at the present time. Even during the days when there was rationing, rice was available at a very moderate price. Today, we have to pay double the normal prices. What is it due to? I think that the statement made by
3-30 p.m. the Hon. Minister is rather incongruous because it is very difficult to understand the reason for the rise in prices, especially when it is said that there has been an increase in food production. Are the people to go on paying increased prices in this manner? Even two or three years ago the price was only twelve annas per measure. (The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam : No. No.) Anyway, the price has gone up by 100 per cent in the last five or six years.

I would like to ask how far the inclusion of Madras in the Southern Zone has helped her in the matter of food. The Hon. Minister has stated that nearly two lakh tons of rice is going to Kerala State. I for one do not oppose such things, particularly when the Minister has said that the rise sent to Kerala is such as cannot be ordinarily used by the people here. It is good that it is converted into money. But I want to know how the position is with reference to purchase of rice from the Andhra State. From the figures supplied, I find that the export of rice from Andhra State to Madras has fallen from 91,000 tons in 1954–55 to 19,000 tons in 1957–58. I am not asking whether the people in the City of Madras, who are accustomed to Nellore rice, have changed their habits. But I want to know whether it is a fact that Nellore rice is not available in the City. This is a very interesting question. I want to know whether consumption in the City has fallen or whether the Andhra State is not willing to send us more rice. It is only in this context that I ask how far the inclusion of Madras in the Southern Zone has helped her. I am told—I speak subject to correction—that there is pressure either at the ministerial level or at the trade level not to divert the surplus rice in Andhra to Madras. The surplus stated to be six lakh tons. Connecting this fact with the other one stated by the Hon. Minister that the price of rice in the Uttar Pradesh and Bihar is much more than that in Madras, one has to conclude that the surplus from Andhra is going to those places. The Hon. Minister congratulated himself that the price here was lower—he did not say it in so many words but meant it—than in those

11th September 1958] [Sri Mohamed Raza Khan]

places and that Madras stood second, after Andhra, in the matter of economic prices. While there is a ban that rice should not be moved from the Southern Zone, am I to understand that deliberate attempts are made to divert the surplus rice in Andhra to Uttar Pradesh and Bihar because better prices are paid there than in Madras? Should not then the Madras Government bring to the notice of the Central authorities that the rice that should be made available to States in the Zonal pool is diverted elsewhere? It is true that they get a few rupees more there per bag. But the people in the City have been accustomed to Nellore rice for decades and it is they that are denied the Andhra rice. We send our rice to Kerala but we do not get any rice from Andhra. That is the position. The Madras Government should take up the matter with the Central authorities and see that the City's requirements are fully met. The question is not one of non-availability of rice. It is available in plenty. But the question is one of prices. The prices are too high. If things are allowed to go on at this rate, the price will go up to even Rs. 1·25 per measure. I am sure the Government would not be complacent in the matter but would take all appropriate measures to improve the position. Then, the question may be asked, ' What are the measures you suggest? '. Well, I cannot suggest any off-hand. If the Government feel that they should have price control, let them examine the question as to the manner in which it should be brought about. If we take fair price shops, these were started not on account of non-availability of rice in the market but with a view to bringing down the prices. So, whatever the measures are, I hope the Hon. the Minister for Agriculture will take early steps to ease the situation.

I do not want to take much of the time of the House, as you have given us the warning. I do maintain that food production would have been much more but for the policies adopted by the Government in the name of land reform, without any consideration as to how they would affect production. I must tell the Minister for Agriculture that his work will be judged by the way in which he tries to control the prices of foodstuffs. If really he succeeds in reducing the level of prices reasonably, the people of Madras will say : ' Well, Mr. Bhaktavatsalam, you have done a good job; we are proud of you.' Otherwise, people will resort to things which the people in Uttar Pradesh have resorted to. If prices rise abnormally, that would be the result. Uttar Pradesh was once surplus in food and to-day we see the spectacle of famine there. It is unfortunate. We want that such a spectable should not appear here. Such things are possible here also, if the sutiation does not improve and if the Government adopt policies which are not in the interests of the people. I am sure the Government will act betimes and see that the Uttar Pradesh experience is not repeated here. Only the labouring and the lower middle classes depend upon this. Our economy depends upon this. Therefore, I would request the Government to take action before the situation gets from bad to worse.

[11th September 1958

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : தலைவர் அவர்களே, இந்த உணவு நிலைமைபற்றிய சிக்கலான நிலைமை நம் ஆலோசனைக்கு வந்திருக்கிறது. அதைப்பற்றி அமைச்சர் தன் அறிக்கையில் தந்துள்ள செய்திகளிலிருந்து, ஆந்திரா எல்லையிலிருந்து சுமார் ஆறரை லட்சம் டன் அரிசி அங்கே தேவைக்கு அதிகமாக இருப்பதாய்க் கிடைக்க வேண்டுவது, விலை உயர்ந்து இருக்கக்கூடிய காரணத்தால், கிடைக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. அந்த ஆறரை லட்சம் டன் அரிசி கிடைக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அமைச்சரவை எடுக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

கேரளத்திற்கும், கன்னடத்திற்கும், உபரி அரிசி அனுப்பப்படுவதாக அறிக்கையில் காண்கிறேன். அறிக்கையிலிருந்து ஒரு செய்தி கிடைக்கிறது. வட இந்தியாவில் அரிசி விலை அதிகமாக இருக்கிறதினாலே, அதை ஒட்டி எங்கும் தானிய விலை அதிகமாக இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. அது உண்மையானால், கேரளத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் உணவுப் பற்றுக்குறை தமிழ் நாட்டு எல்லையைப் பாதிக்கவில்லையா? அரிசி விலை உயர்வுக்குக் காரணம் என்ன என்று சிந்திக்கவேண்டும். சாதாரணமாக உணவுப் பொருள்கள் ஒரு எல்லையிலிருந்து வேறொரு எல்லைக்கு அனுப்பப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. பஞ்ச காலமானால், ஒரு உணவு எல்லையிலிருந்து, ஒரு மண்டல எல்லையிலிருந்து, மற்றொரு எல்லைக்கு, மற்றொரு மண்டலத்திற்கு உணவு அனுப்பவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். அவ்வளவு கட்டாயமாக அனுப்பவேண்டிய நிலை இருக்கிறதா என்பதை அமைச்சரவை சிந்திக்கவேண்டும்.

1954–55 முதல், அடுத்து வருகின்ற ஆண்டுகளில், நம் சென்னை ராஜ்யத்திலிருந்து, குறிப்பாக தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து, கேரளத்திற்கு நிறைய அரிசி போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். புள்ளி விவரங்கள் எல்லாம் ரயில் வழியாகப் போகும் அரிசியைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன. சாலைகள் வழியாகப் போகும் அரிசியைப்பற்றிப் புள்ளி விவரங்கள் இல்லை. வண்டி, வண்டியாகப் போகும் அரிசியைப்பற்றிய புள்ளி விவரங்கள் கிடைப்பதில்லை. கேள்விப்படுகிறேன்—உண்மையோ என்னவோ தெரியாது—புள்ளி விவரங்களாகக் காணப்படுகிற அளவுக்கு மேல் தஞ்சையிலிருந்து கள்ள மார்க்கெட் வழியாக அதிக விலையில் வணிகர்கள் அரிசி வாங்கி வெளியேற்றுகிறார்கள் என்று. இதனால், தஞ்சை மாவட்டத்தில், பிற மாவட்டங்களைவிட அரிசி விலை உயர்ந்திருக்கிறது. இதனையும் அமைச்சரவை விசாரித்து ஏற்றது செய்யுமாறுவேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

நியாய விலைக் கடைகள் 470 அளவில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று அறிக்கையில் காணப்படுகிறது. இந்த நியாய விலைக் கடைகள் அவசியந்தானா என்று ஓர் ஐயந் தோன்றுகிறது. அநியாய விலைக்குக் கோதுமை இங்கே விற்கப்படவில்லை. சென்னை ராஜ்யத்தில் அநியாய விலைக்குக் கோதுமை விற்கப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. அவசியத்திற்கு மேல் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. நானூற்று எழுபது நியாய விலைக் கடைகள் கோதுமைக்காக வேண்டுமா என்பதை அமைச்சர் திரும்பவும் ஆலோசிக்க வேண்டும். 'இந்த நியாய விலைக் கடைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக வைத்திருக்கிறோம்' என்று அறிக்கை சொல்லுகிறது. தேவைப்படும்போது அரசாங்கத்தினால் அவற்றைக் கட்டாயம் உண்டாக்கிக்கொள்ள முடியும். ஆகையால், இந்த 470 நியாய விலைக் கடைகள் அவசியமா என்று கவனித்தல் நல்லது.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நியாய விலைக் கடைகளால் என்ன பாதகம் ஏற்படுகிறது என்று தெரிவித்தால் அறிந்து கொள்வேன்.

* DR A. CHIDAMBARANATHAN : இந்த நியாய விலைக் கடைகள் இருப்பதனாலேயே, உணவு நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது போலும் என்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது என்று நினைக்கிறேன். இவைகள் இல்லையென்றால், மக்களிடையே கொஞ்சம் தன்னம்பிக்கை பெருகும்.

11th September 1958]

SRI A. M. ALLAPICHAI : Are we eating wheat?

3-40 p.m.

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : இந்த நியாய விலைக் கடைகளை, இந்த அமைப்பினைப் பாதுகாக்கவே நடத்துவதுபோல் தோன்றுகிறது. அது அவசியந்தானு என்பதைப் பார்த்துத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆனால், பொதுவாக நம் நாட்டின் உணவு நிலைமையைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் திறமையாகச் சமாளித்து வருவதுபற்றியும், அரசாங்கம் இதுவரையிலும் சமாளித்து வந்திருப்பது பற்றியும் நான் போற்றுகிறேன். அந்த அளவில் திருப்தி அடைந்து விடாமல் மேலும் மேலும் முயற்சிகள் செய்து சமாளிக்குமாறும், சேமிப்பு (reserve) அமைக்குமாறும் கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது ராஜ்யத்தில் உணவு நிலைமை நன்றாக இருக்கிறதென்று கேட்பதற்குச் சந்தோஷப்படுகிறேன். அதோடு கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீரசாகான் அவர்களும் சொன்னார்கள். இன்றுள்ள உணவு நிலைமைபற்றி நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். முன்பு எப்படி இருந்தது ? எவ்வளவு ரேஷன், எவ்வளவு தட்டுப்பாடு ? அதன் காரணமாக நாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம் என்பதையும் இப்போது யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமை எவ்வளவோ திருப்திகரமானது என்பதை ஒப்புக்கொள்வோம். இப்போது உணவு தானியங்களின் விலை அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். ஒன்றுக்கு இரண்டு பங்கு உயர்ந்துவிட்டது என்பதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. இதரப் பொருள்களின் விலை எல்லாம் உயர்ந்திருக்கும் போது, உணவு தானியங்களின் விலையும் கொஞ்சம் உயர்ந்திருக்கிறது. இதை நாம் பொருள்படுத்தக்கூடாது. இதனால் விவசாயிக்குக் கொஞ்சம் பணம் வருகிறது. சௌகரியமாக அவனுக்கு இருக்கும். இதனால் உற்சாகத்துடன் மேலும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குத்தான் அவன் முயல்வான். அதனால் உணவு விலை கொஞ்சம் அதிகமாக இருப்பது நல்லதேயொழிய தீமை எதுவும் வந்துவிடாது.

தவிர, 1957–58-ல் உணவு தானியத்தில் 46 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். 1952–53-ஐ எடுத்துக்கொண்டால் 31 லட்சம் டன் தான் உற்பத்தியாயிற்று. ஆகவே முன்பு எப்போதையும் காட்டிலும் இப்போது அதிகமாக உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். புள்ளி விவரம் அதைக் காட்டுகிறது. இன்னும் பருவமழை நமக்குச் சாதகமாக இருந்ததால் அதிகம் உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம்.

குறிப்பாக, நம் நாட்டில் விவசாயம்—உணவுப் பெருக்கம் பருவ மழையையும், சீதோஷ்ண நிலையையுமே பொறுத்திருக்கிறது. முக்கியமாக அவை உணவு உற்பத்தியைப் பாதிக்கிறது. 1953–54-ல் முன்னைவிட உணவு தானியம் அதிகமாகியிருப்பது நமது சர்க்காருடைய முயற்சி அல்லது விவசாயிகளுடைய முயற்சி என்று மாத்திரம் கொள்ளக்கூடாது. இவர்களுடைய முயற்சியும் சேர்ந்திருக்கிறது என்றாலும், அதிகப்பட்டிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் மழைதான். சீதோஷ்ண நிலை சமீப காலத்தில் இருந்ததுபோல நமக்கு எப்போதும் சாதகமாக இருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. அவை பாதகமாக மாறினாலும் அதற்கு ஏற்ற வகையில் நாம் தான் தயாராக இருக்கவேண்டியது அவசியம். நம்முடைய முயற்சியில் கொஞ்சங்கூடத் தளர்ந்துவிடக் கூடாது. நாம் எப்போதும் தக்க பாதுகாப்புடன் இருக்கவேண்டும் என்பதை அரசாங்கத்தாருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

உணவு அபிவிருத்தி செய்வதில் பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன. பெரும்பாலும் உற்பத்தி சீதோஷ்ண ஸ்திதியைப் பொறுத்திருக்கிறது என்று சொன்னேன். இரண்டாவது உணவு அதிகம் உற்பத்தியாகவேண்டுமென்றால், தண்ணீர் ரொம்ப முக்கியம். அதற்குத் தக்க நல்ல பாசனத் திட்டங்கள் எல்லாம் அமுலாக்கப்படவேண்டும். நீர்ப்பாசன விஷயத்தில் சர்க்கார்

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [11th September 1958

தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாக அம்முயற்சியில் சர்க்கார் ஈடுபடவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நமக்கு 46 லட்சம் டன் அதிகமாக உணவு உற்பத்தியாகியிருக்கிறதென்றால், இதில் 2½ லட்சம் டன்னுக்கு மேல் கேரளாவுக்குப்
3–50 p.m. போயிருக்கிறது. இதைவிடக் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கூடப் போயிருக்கலாம் என்று சொல்வேன். ரயிலில் மாத்திரம் போவதில்லை. இந்தக் காலத்தில் லாரியில் போவது ரொம்ப அதிகமாக இருக்கிறது. நான் பார்க்கிறேன். தினமும் நூற்றுக்கணக்கான லாரிகள் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே மூன்று லட்சம் டன்னுக்கு அதிகமாகவே கேரளாவிற்குப் போயிருக்கலாம். நான் கேரள ராஜயத்திற்குப் பக்கத்தில்தான் வசிக்கிறேன். ஆகையால், அது தெரியும்.

கனம் தலைவர் கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறார். நான் சீக்கிரமே முடித்துக்கொள்கிறேன். அரசாங்கத்தார் நீர்ப்பாசனத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். கோடிக்கணக்கான பணச் செலவில் கீழ் பவானித் திட்டம், அமராவதித் திட்டம் முதலிய திட்டங்களை அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த அணைக்கட்டுத் திட்டங்களெல்லாம் உணவு தானிய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்காகத் தான் நிறைவேற்றப்பட்டன என்பது கனம் அமைச்சருக்குத் தெரியும். ஆனால், அந்தத் திட்டங்கள் உள்ள பிரதேசங்களிலுள்ள சிறிய கஷ்டங்கள் இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லை. கீழ் பவானித் திட்டத்திலும், அமராவதித் திட்டத்திலும் உள்ள தண்ணீர் விவசாயத்திற்குப் பூரணமாக உபயோகப்படுத்தப்பட முடியவில்லை. அத்தகைய நிலைமை இருந்து வருகிறது. நீர்ப்பாசன வசதிகள் மிகவும் முக்கியம் என்று நான் முதலிலேயே சொன்னேன். நமது ராஜ்யத்தில் இனிமேல் உடனடியாக வரவேண்டிய பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டம் பரம்பிக்குளம் திட்டம்தான். அந்தத் திட்டம் நிறைவேறினால், 3 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாயும். அந்த 3 லட்சம் ஏக்கரில் 1½ லட்சம் டன் உணவு தானியம் விளையும். ஆகவே, அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிறு பாசனத் திட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால், மிகுந்த சிறு பாசன வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கனம் அமைச்சர் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு அனேக பெரிய குளங்களையும், கண்மாய்களையும் சீர்திருத்தியிருக்கிறார். அதனால் நாம் மிகவும் லாபமடைந்திருக்கிறோம். விவசாயத்திற்கு, நீருக்கு அடுத்தபடியாக உரம் அவசியம். சர்க்கார் சென்ற இரண்டு வருஷங்களில் நிறைய செயற்கை உரம் கொடுத்து வந்தார்கள். இந்த வருஷம் அந்த உரம் அதிகம் கொடுக்கப்படவில்லை. விவசாயிகள் அந்த உரத்தைத்தான் இப்போது அதிகம் விரும்புகிறார்கள். இதற்கு முன்பு விவசாயிகள் செயற்கை உரங்களை அதிகம் உபயோகப்படுத்தியதில்லை. ஆனால் அதை உபயோகப்படுத்தி அதனால் பெரிய லாபமடைந்த பிறகு அந்த உரத்தையே அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் ராஜ்ய சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருடன் போராடி விவசாயிகளுக்குச் செயற்கை உரம் அதிகம் கொடுப்பதற்கு முன்வர வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

விவசாயிகளுக்குக் கடன் வசதியும் அளிக்கப்பட வேண்டும். இப்போது பல ஏஜென்ஸிகள் மூலம் அவர்களுக்குக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அது சரியாகக் கொடுக்கப்படவில்லை என்று தான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதை அதிகமாகக் கொடுக்க சர்க்கார் முன்வர வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். விதைகளை அதிகம் உற்பத்தி செய்து கொடுக்க அரசாங்கத்தார் முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். அநேக ப்ரைமரி விதைப் பண்ணைகளை அரசாங்கத்தார் அமைத்திருக்கிறார்கள். இப்போதிருக்கும் விதைப் பண்ணைகளை இன்னும் அபிவிருத்தி செய்து, இன்னும் அதிகமான பயிர்களுக்கு விதைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பருத்தி, கடலை முதலிய விதைகளையும் கொடுக்க வேண்டும்.

11th September 1958] [Sri V. K. Palaniswamy Gounder]

உணவு தானிய விஷயத்தில், அரசாங்கத்தார் மிகுந்த அக்கறையும் முயற்சியும் எடுத்துக்கொண்டு பணியாற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். முன்பு நாம் எந்த நிலையில் இருந்தோம், இப்போது எந்த நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். முன்பு, சாப்பாட்டிற்கு உணவு தானியம் இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டோம். இப்போது அப்படியில்லை. உணவுத் துறையில் மற்ற பல ராஜ்யங்களை விட நல்ல நிலைமையில் நாம் இப்போது இருக்கிறோம். உணவு விஷயத்தில் இந்த ராஜயத்தை இந்த நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவந்ததற்காக இந்த சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன். சர்க்கார் இவ்வளவு செய்திருப்பதை எதிர்க் கட்சிக்காரர்களும் உணர வேண்டுமென்று கூறிக் கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, it is true that since the day when rationing was abolished, we have been able to see foodgrains and that moneyed people have been able to purchase foodgrains. But it is no use denying the fact that the prices have soared up to such a level that the poorer middle class people find it hard to purchase foodstuffs at those prices. In their case food is scarce in that they do not have the wherewithal to buy them.

Sir, I have been eagerly longing to make one suggestion to the Government in this respect. We do not, of course, want to discourage the mirasdars by reducing the prices to very low levels. But what I would suggest is that something should be done by the Government to see that these mirasdars part with the grains, as much of the grains as possible, as soon as the harvest is over. I should like to suggest to the Government that a system of bonus be introduced in the case of paddy sold within thirty days of its harvest and the fixation of a price at a rupee lower than that for paddy being sold in the market, say, thirty days after the season in that particular area. If that be so, there would be temptation on the part of the producers to part with the grains to the maximum extent as early as possible. Then, I think much scarcity will not be felt at least locally. I don't want to enter into the affair of the zonal system or any such thing. Locally we will be able to get some more grains.

Then, Sir, I should like to dwell on one important point, namely, quality of the food materials. I should like to have enlightenment from the Hon. the Food Minister on what agency they have to test the foodstuffs that are imported into this country. We had the sad story of the Burma beans some years before. Now again we had the story of sugar mixed with folidol or atta mixed with folidol. Though we do not directly import, at certain times we get the commodity from the neighbouring States. What exactly is the agency we have appointed and how these tests are carried out, whether the tests are carried out on an extensive scale, on all these I would like to have enlightenment from the Hon. Minister.

Then, Sir, I often raised the question, but I was not able to get a satisfactory answer, as to how far the insecticides applied on plants affected the foodgrains that we took. What are the insecticides that Government allow to be used on growing food crops?

[Sri G. Krishnamoorthy] [11th September 1950

I think these insecticides have increased in number and Government have allowed them to be used on growing food crops. How far these deleteriously affect the human being, I would like to know. There is an impression, and the Government themselves have admitted, that the use of the 'Kesari dhall' has harmful effects. How then are they allowing the production or import and sale of this 'Kesari dhall'?

Finally, Sir, there is the question of the baby food. Now, baby food is an important thing concerned with the future generation. The prices have soared up like anything. I saw in the papers that the Government were taking some action and that they were having meetings with the importers and sellers. I should like to have enlightenment from the Hon. Minister on what further steps they have taken in this regard and whether the price of baby food would come down to the level at which it was sold some six months back. These are the points on which I should like to have enlightenment from the Hon. Minister.

* SRI A. M. ALLAPICHAI: Mr. Chairman, Sir, the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan and other hon. Members have stated certain correct facts. The fact is that we purchase rice today at Re. 1 per Madras measure. There is no doubt about it. In some places we pay even more than a rupee. The Government statement that we have to congratulate ourselves on having produced more is also correct. But, Sir, all the dangers come to the Government or the country, I am afraid, from two sources. One source is this merchant class. I am sorry to say that even though some of our relatives might be merchants. If this merchant class did its duty properly and patriotically, a great deal of the trouble which comes to Government will be removed. There is no doubt
4 p.m. about it. The merchant class, unfortunately, is very greedy. Even if it can make some money at the cost of thousands of people, it does it. It is rather a very unfortunate state of things. Secondly, I come to the Government servants. I do not wish to cast any reflection upon anybody. As a matter of fact, I know the Government servants are doing their job very well. But one thing I would like to say. We spend thousands and lakhs of rupees with a view to seeing that our people are benefited in some way or other. Take, for example, the co-operative societies to which we send several hundreds of bags of rice, with a view to seeing that it is sold to the poor people. But what happens? This rice is not at all sold. In some rare cases perhaps it may be sold. But in many of the cases it is not sold. On the other hand, bags of rice are sent to some merchants. Merchants pay something and purchase them. There is no exaggeration in my statement. Therefore, the Government should be very firm in their attitude.

What the Hon. the Home Minister says is quite correct. We are producing more. But what happens? If the rice is sold through the co-operative societies and if they are to sell it at a certain price, the merchants think that their business will be

affected and that they will not get much profit. Therefore, the Government have to see that this merchant class is made to realise its job and duty to the people. Merely because the merchants happen to be very rich people and to have influence here, there and everywhere, we should not tolerate them. If they are not patriotic and if they are not going to serve our people, they should be treated severely.

Then come the Government servants and the heads of departments. What can the Ministers do? After all, they have to trust their departmental heads who in their turn have to depend upon the officers at the district level. If these people are not doing their job properly, in spite of our spending thousands and lakhs of rupees, we earn a bad name. What the Government say is quite correct and what the Opposition says in this particular case is also correct.

Dr. V. K. JOHN : What the hon. Member says is also quite correct.

* Sri A. M. ALLAPICHAI : If somebody comes in the middle and does some mischief, he escapes. We are not even aware of that. Therefore, I want the Government to have a vigilant eye on the merchant class as such. If there are no rules for that purpose, let the Government take the necessary powers, and see that our Government servants to whom this sacred job is entrusted carry out this job in a sacred fashion. Otherwise, they should be dealt with severely.

Mr. CHAIRMAN : Sri S. T. Adityan will now speak. I think this is his maiden speech.

Sri S. T. ADITYAN : Mr. Chairman, I could not call it my maiden speech if questions are also taken into consideration for this purpose. Otherwise, it may be my maiden speech in this House.

What we find from the report made by the Hon. Minister is that the Government are trying to pat themselves upon their back and to congratulate themselves on the achievements they are supposed to have made. Unfortunately, I am not able to see eye to eye with the Government in this case. If what I see is right, I find that the Government of Madras have been blundering on, carrying themselves on from one blunder to another. I have heard it said about the British Government that they have been blundering always. But there is one important difference between what the British Government do and what our Government do. It is said that the British Government always blunder but blunder into the right thing. But our Government, in order to make themselves conspicuous perhaps, always blunder and blunder into the wrong thing. They blunder again into the blunder. Now, let us examine the first blunder. It seems to be the formation of the southern zone. That is the first and foremost blunder. It is said that Madras is self-sufficient and so also Mysore, but that Andhra

[Sri S. T. Adityan] [11th September 1958

Pradesh has got some surplus. But Kerala is in deficit. The deficit that Kerala has got seems to be enormous. Have we tried to examine what the deficit is due to? The deficit, if I am not very much mistaken, is due to the fact that arable land there is devoted very much to the cultivation of pepper and other commercial crops. That is why Kerala is said to be deficit and not because the rainfall is less there than elsewhere or Mother Earth has not been kind enough to Kerala. On the contrary, they want to earn dollars. So, they cultivate cash crops and then say that they are in deficit. Tanjore has got a surplus. Therefore, they think that they can take away the rice from Tanjore and from Nellore. Even now we should try to revise this plan. I think the Madras Government should take a very firm stand and say that they will not be a party to this zonal arrangement hereafter. Do we gain anything by this zonal arrangement?

DR. V. K. JOHN : No.

SRI S. T. ADITYAN : On the contrary, we have plenty to lose by this zonal arrangement. I am here reminded of the story of the frog and the mouse. Both tied together to be friends. But what happened? When the night-time was approaching, the frog jumped into the pond and the drag was on the mouse. That is what we are experiencing by cementing ourselves with Kerala. I hope the Government will take a very firm stand in the matter. Of course, I know the Central Government are bringing pressure upon the Madras Government. They are doing it and they will continue to do that for their purposes. But in the interests of Madras, may I appeal to the Hon. Ministers that they do take a very firm stand in this matter and say that there should be no zonal arrangement in regard to food supply?

The second blunder that the Government are committing is their attempt to tinker with the agriculturist. What are they doing? On the one hand, they are saying that they will not be a party to the disintegration of land. On the other hand, they are saying, 'We will disintegrate the land. We will put a ceiling of 30 or 40 acres.' Sir, are they not working at cross purposes? There are two parties in respect of a land. One is the landowner and the other is the actual labourer who cultivates. This Government have created a third party called the tenant. The tenant, of course, is a middleman. What has he got to do with the land? Does he really cultivate the land? No. He is a middleman and an unnecessary parasite upon the land. But what are this Government doing? They come before this hon. House with one Bill or another in favour of the tenant and request it again and again to pass it. Therefore, they have created a third party who has absolutely nothing to do with the land. What is the effect? There is litigation everywhere. Then the lawyer is also shut out. The cases are entrusted to a tribunal. Therefore, there is a vicious circle. The ordinary common sense view has been given the go-by. The landlord is there and the tiller is there. The Government have put a

11th September 1958] [Sri S. T. Adityan]

wing between them— a middleman, a third man, an unnecessary man, a parasite, a tenant. The tenant is now given rights which he tries to sell. May I give this information to the Government? Now an acre of land in the Tirunelveli district which is in the occupation of the tenant, is sold for Rs. 8,000, Rs. 6,000 for the owner of the land, and Rs. 2,000 for the tenant. So, now a tenant is getting a right which he never before had. A new right is being created and by that, Sir, the whole structure or the whole foundation of the agricultural system is demolished. 4–10 p.m.

To-day the Government have been trying to introduce a new system. Fortunately, they have now admitted that it is not working well. I refer to co-operative farming. This Government are fond of introducing any experiment that has been conducted in Russia. If anything happens in Russia, immediately this Government will try to copy it. If anything happens in China, immediately this Government will rush in to copy it. The Government have introduced the co-operative system in one or two places and they have now admitted that the co-operative system of landholding is not working well. Sir, these are not the two instances where this Government have blundered on the question of land. There are other blunders also and I shall refer to one other matter and finish with it.

In spite of all these blunders, there is only one man to be congratulated. Not this Government. It is he that has been tilling the land. It is he that has been owning the land. Sir, in the whole of this country, the highest acreage per square mile of cultivated land is in the Madras State. We will find that it is higher than in most of the Western countries. I remember to have read that the highest acreage per square mile of cultivated land in this State is even higher than in Italy. Then, in the whole of India, the highest production per acre is in our State and the maximum use of fertilizers is in our State especially urea. We find that the Madras cultivator is not averse to taking anything good from any country. He is not averse to blunders or experimentation as such. If anything good comes from Japan, immediately it is the cultivator of the Madras State that takes it rather than the cultivators in other States of the country. If anybody is to be congratulated, it is he, the owner of the land as well as his tiller. In spite of all these blunders and in spite of everything that has been done by this Government to hamper agriculture, the Government have not succeeded in hampering it. What we do find is that the old villager carries on successfully. May we all congratulate him!

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar: Mr. Chairman, Sir, this is a hardy annual that I have been witnessing during the last ten years. Many a year has passed with the debate on the food situation . . .

(At this stage, there was complete failure of electricity and the speech was not distinctly audible).

Sir, may I continue my speech?

[11th September 1958

MR. CHAIRMAN : Yes, the hon. the Leader of the Opposition may continue his speech.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Therefore, I am not surprised that this food debate has been allowed under pressure and has also been restricted.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I shall not mind at all if another day is also allotted for this debate. I am not interested in restricting this debate.

DR. V. K. JOHN : Sir, I welcome it.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I am very glad that the Hon. the Minister in charge of Agriculture has now consented to extend the time for the debate if more hon. Members wish to participate in it.

Sir, I know this is a burning problem and there are many aspects of the question to be touched upon, aspects which are both of a provincial and an All-India nature. I, therefore, feel that the food debate should not be taken as a sort of compliment to the Government or as an adverse vote against the Government, because it is too serious a problem to be dealt with on party lines across the table of the House.

Sir, the food debate which has taken place in the Lok Sabha and in certain other State Legislatures will give us enough food for thought. I know, as a matter of fact, that this food question has become more and more prominent because of certain unfortunate trends in the policies of the Government themselves.

Sir, in the first place, by making food a Central subject, the responsibility of the State has been diminished. I make this deliberate statement because if the Centre had only left each State to look after itself without giving doles in the shape of food, the import of many million tons of foodgrains would not have been necessary. The real attitude of some States, at any rate, has been that inasmuch as there is the Centre and there is dearth of foodgrains, they could make out a case that they are not surplus in the matter of foodgrains and that, therefore, they could get as much as they can. That has not been the attitude of the Madras State because they have been doing whatever they could to increase food production. But the point is this. I am not sure about the accuracy of the figures that have been furnished by the Government, although they appear to be rosy. I do not cast any reflection but I know definitely from what I have heard and from what I have learnt from economists and experts working on these statistics that it is very difficult to get reasonably accurate statistics on food production in the State or, for that matter, in any other State in the country.

The third point that I wish to refer to is that in all these questions of food policy, unfortunately certain policies also have got mixed up very seriously.

11th September 1958]

(At this stage, the hon. the Deputy Leader of the Opposition, Dr. V. K. John, was drinking coffee in the House.)

MR. CHAIRMAN : I would invite the attention of Dr. John to his drinking coffee in the House. It is not proper to do so.

(Then Dr. John immediately left the House.)

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Sir, I have stated that it is most unfortunate that in this matter of food, certain political ideologies have been brought in, which have greatly harmed the very object we have in view, viz., increase in food production. I make this deliberate statement because the slogan 'the tiller of the soil and one acre for each person' has been given such a wide publicity. People have begun to feel that the only way, in which success can be had and the only way in which the people can be made to realise that they have a stake in the country, is to distribute these lands and this has gone on to the extent where it is impossible to do anything and this has more or less brought the food production to a standstill. In this respect, the Planning Commission is most vulnerable and it is the policy of the Planning Commission that has been forced, against the expert advice, to my knowledge, on the State Governments that has led to this unfortune condition. If we want to be Communists, let us go the whole hog and say that we are going to be Communists but there should not be a pale imitation of Communism, allowing ourselves to be in a ridiculous state of affairs.

Sir, what is the meaning of this one man, tiller of the soil, and one acre? I give one example of what had happened. With regard to the rehabilitation of certain of the retired armymen, there was a proposal to create a land colony in Wynaad. A large amount of money, several lakhs of rupees, was spent for that purpose. I give this information from personal knowledge, as I happened to be a Member of the Board constituted for that purpose. At that time, the Collector of that area was a fanatic in such matters. People were given lands. They were given ploughs. They were given bullocks. They were given money to construct houses. What happened in the course of a year? All of them left those lands. The whole money was wasted and the Wynaad colony on which such high hopes had been held was confessed to be a failure by the Hon. Minister, the late Sri Rajan. You cannot force the people to take to the cultivation of land. It becomes more or less a hereditary function. If not, there must be a certain amount of interest and enthusiasm in the man to cultivate. I know definitely that in many places this policy of the Government, which has been translated into several enactments, has forced the people owning large acres of land to sell it away for whatever price they get and this land has gone into hands which are incapable of cultivating them in the proper manner. This is so not only in this State but in other States also. I do not want to mention the names of other States. That is one of the conditions against which we have to

4-20 p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th September 1958

guard ourselves. The fact that to-day Madras is a surplus State need not enthuse any of us because we do not know what will happen to-morrow. With the failure of the monsoon, hydro-electric projects have come to a standstill. The result is that most of our industries are paralysed.

Well, at the same time, the Hon. the Leader of the House would certainly join with me when I say that the employers are forced to give the wages to their employees as otherwise the employers cannot get on reasonably. The Government always look to the welfare of certain classes of people. In this connexion, I should certainly say that while we are trying to abolish caste in one direction, there is another caste that is being created beginning with the Central services, the railway servants being on the top of that caste. They are the persons to whom all benefits should be given! Are we not aware that the railway servants are given, Sir, grain at certain controlled prices? Why not the ordinary person who earns his livelihood by hard work be entitled to that? All the philanthropy will stop with one class of Government servants. Free medical aid will be allowed only to certain Government servants. Similarly, the Employees' State Insurance Scheme will be applied only to a certain class of Government servants. When the price of foodgrains goes up, who suffers? It is only the poorer middle class people, who have a settled income and who cannot have any increase in their earning even by a single rupee, that suffer. They are the hardest hit in this unfortunate state of affairs.

Reference has been made to the price of foodstuffs now prevailing. I know that the price of foodstuffs has gone up by 400 and odd per cent. I was in England the other day where the prices, which after the War had gone up by 70 or 80 per cent, were now slowly coming down. The hon. the Deputy Chairman spoke in eloquent terms about how some of the people had to be controlled. I am very happy that he has come to that frame of mind and I hope he will surely keep up that frame of mind in advising his Party and his Government to take effective steps against all transgressors of the moral code wherever that moral code is transgressed. The truth of the matter is that the Government are, I do not after to this Government or to that Government—absolutely impotent in trying to control prices.

Reference was also made to baby foodstuffs. I may draw attention to the high prices of these food stuffs. Import licences are not there. Therefore, the foodstuffs go underground. Not that they are not available; they are available in plenty, I know. The foodstuffs go underground and when they are sold, they are sold at nearly four times or five times their price. I know that certain children's foodstuffs which were sold at four rupees or so are now being sold at Rs. 20 or Rs. 25. Unfortunately, some of the children accustomed to these foodstuffs cannot immediately change to other foodstuffs. We have not got milk in sufficient quantities.

11th September 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

During my recent visit to England, I was surprised to see a whole cartload of bottles of milk for being placed at the door for the school-going children. Each school-going child is given one bottle of this wholesome milk produced under extremely sanitary conditions and pasteurised.

Sir, my last point is this. Let us not congratulate ourselves on the food situation to-day. I am glad, and to that extent I congratulate the Government, that we are in a position to say that we are a surplus State. Although I have my own qualms of conscience, I do not know whether that title will be fully deserved by them. What I wish to state is that we are still not out of the woods and that a time may come later on when we may find ourselves in very precarious circumstances because we are not able to control the conditions under which foodstuff is being sold to the public at large. I may be allowed to make this suggestion. Unless a greater amount of promptness is shown to find out where this hidden food goes and how it is distributed and unless there is a better controlled system of food production and food distribution, it would indeed be hard for the poor ordinary people to get any benefit out of the food policy that is being followed by the Government at present. Sir, I do not want to take more of your time. You have already given me ten minutes' time on this occasion. So, I shall stop with it although I know that many aspects of the food situation have to be discussed.

Mr. CHAIRMAN : The Leader of the Opposition may take a little more time because we are continuing discussion on another day also.

Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Well, I do not have all the figures I intended to have. So, at present I shall stop and take another opportunity to bring those figures and speak. Thank you, Sir.

* Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, அரிசியின் விலை ஏன் உயர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதுதான் இப்போதைய கேள்வி. நாட்டிலே உணவுப் பெருக்கம் அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. பல துறைகளிலும் அரசியலார் பாடு பட்டுத்தான் வருகிறார்கள். அரசியலாரைப் போற்ற நான் வரவில்லை. உணவுப் பெருக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் கூட, விலைவாசி ஏன் அதிகமாக இருக்கிறது என்பதை நாம் நிதானமாக சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உணவுப் பெருக்கம் ஒரு பக்கத்தில் பெருகிக் கொண்டேயிருக்க, மக்கள் பெருக்கமும் பெருகிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. பத்துப்பேர்கள் சாப்பிட வேண்டிய உணவை இருபது பேர்கள் சாப்பிட வேண்டுமென்றால், விலைவாசி ஏறுமா ஏறாதா என்று பார்க்க வேண்டும். அதிகமாக உணவைப் பெருக்கினாலும் கூட, அதை வாயில் போட்டுக்கொள்ளும் மனிதர்களை அதிகமாகப் பெறுக்கிக்கொண்டு போகக் கூடாது. ஆகவே, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை நாம் செய்ய முன் வரவேண்டும். அது ஒன்று. இன்னொன்று, . . .

Dr. A. SREENIVASAN : குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : இதுமாதிரியுள்ள நல்லதொரு சபையில் ஒருவர் பேசும்போது ஒருவரும் அனாவசியமான கேள்விகளைக் கேட்கக் கூடாது என்றுதான் திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். சண்டை போடும்போது தமிழன், அரிசி வேண்டாம், நீர் ஆகாரமே போதும் என்று சொன்னதாக நண்பர் ஒருவர் சொன்னார். ஆனால் இப்பொழுதோ ஒவ்வொருவரும் அதிகமாக உணவு சாப்பிடக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டார்கள். காலையில் இட்டிலி வேண்டும், மாலையில் தோசை வேண்டும், நான்கு வேளை சாப்பிட வேண்டுமென்றால், எல்லோருக்கும் போதிய அரிசி எப்படிக் கொடுக்க முடியும்? ஆகவே, அரிசி உணவு எடுத்துக்கொள்வதை விட்டு, கோதுமை உணவைச் சாப்பிட வேண்டும். அரிசியை மட்டும்தான் சாப்பிடுவது என்பது கூடாது. அப்படி அரிசியோடு கோதுமையையும் நாம் உட்கொள்ளுவோமேயானால் உணவுப் பற்றாக் குறை குறைவதோடு, விலைவாசியும் குறையும். ஆகவே, ஒன்று குடும்பக் கட்டுப்பாடு, இரண்டாவது கோதுமையை உட்கொள்ளுதல் இவை இரண்டையும்கொண்டு அரிசியின் விலைவாசியைக் குறைக்க முடியும். அதல்லாமல் அரசியலாரை மற்றவர்கள் ஏச, மற்றவர்களை அரசியலார் ஏசுவது என்பதினால் நாம் ஒரு பலனும் அடையப் போவதில்லை என்றும் கூறிக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

4-30 p.m. * SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, Sir, there are three amendments before us. I was a little perplexed whether the Deputy Chairman supported both the amendment of the Government and that of the Opposition on this question. After listening to all the speeches made on this occasion, I associate myself with the hon. Member Dr. Chidambaranathan in his general approval of the food policy of the State Government as adumbrated in the statement of the Hon. the Home Minister. In doing so, I wish to offer a few remarks. It has been pointed out in the statement that the consumption of foodgrains per adult per day is sixteen ounces. Certainly, I feel that we should provide for this. It might have been 12·5 ounces per adult per day during rationing days. But that should not be the standard for calculating our requirements. (Interruption by Sri K. Balasubramanya Ayyar). But that is the statement placed before the House. That is why I thought I could mention that that should not be the criterion for assessing our requirements of foodgrains and in formulating our food policy. I, therefore, emphatically urge on the Government that we should provide for, and work out, our food production programme on the basis of the average consumption of sixteen ounces per adult per day. Till we become self-sufficient on this basis, the movement of foodgrains from our State under any circumstances should be stopped. I earnestly plead that this should be seriously considered by Government.

Apart from the causes mentioned by the Hon. Minister for the upward trend in the prices of foodgrains, more especially rice, I am afraid there is still shortage of food production. Because of shortage and greater demand, prices shoot up. That is the economic theory. The fact is that the agriculturist in recent times has got the tendency to take to the cultivation of commercial crops to the neglect of essential foodgrains. This House should like to hear from the Hon. Minister what steps have been taken in this regard and whether the Collectors have been asked to report about it.

I would place this point also for the consideration of Government. They should thoroughly investigate the matter and take steps to level up food production. The Home Minister's statement refers also to the movement of rice on account of varying rates of prices. It is noted that large quantities are sent to other States in the Southern Zone, and I believe outside the Southern Zone as well.

On a perusal of the figures furnished on page 4 of the ' Note on the general food situation in Madras State ', it is seen, ' the prices in Andhra generally are Re. 1 to Re. 0·50 below the average in Madras. The prices in Kerala are generally about 50 nP. to Re. 1 above the prices in Madras and the price in Mysore is generally about 50 nP. above the Madras price '. The prices in Kerala and Mysore being higher, there is the tendency for large movements of rice to those areas. If the zonal scheme should be effectively worked, I do feel that there should be a uniform price level in all the four States in the Southern Zone. Without price control being enforced, this zonal arrangement will not be a success. I would, therefore, plead that this question of zonal arrangement, based on the food policy of the Central Government, should be revised and proper steps taken to bring down and keep the price level in all the four States on a uniform basis. I for one do not mind the help that our State is giving to deficit States like Kerala and Mysore. We are bound to give that help. But it is rather a matter for regret that there should be no proper appreciation of our goodwill in the other States referred to. Though we are actually faced with a food deficiency in our State, we are prepared to share our output of foodgrains with Kerala and Mysore. But when it comes to a question of those States sharing the Parambikulam waters or the sharing of the Palar waters (North Arcot and Chingleput districts depend mostly on the Palar waters), these States do not seem to be inclined to co-operate with us. This is a matter for regret. But I still hope for a change of heart on the part of Kerala as well as Mysore in these matters of mutual adjustment. After all, if they help us, as the hon. Member Mr. Palaniswamy Gounder has just now told us, there will be increase in food production, and this would go to adjust the fair requirements of our State with those of our neighbouring States.

Lastly, Sir, I wish to mention that there is widespread distress on account of the failure of monsoon in Chingleput, North Arcot, and South Arcot districts. The Government also have stated in this note that parts of Chingleput district and parts of South Arcot district experienced dry conditions, and that there has been some damage to the standing crop. When the Government have said this, I should like to impress on them the need for giving special relief in these areas.

Sir, apart from other ways of helping these districts with improving the irrigation and other facilities, as a matter of immediate relief and help, the ryots in the villages have been repeatedly praying for the postponement of the recovery of the agricultural 4-40 p.m.

loans given to them. Sir, petitions in this connexion have been received and I have also forwarded them to the Hon. Minister concerned. The ryots have not asked for any remission whatsoever. It is just postponement of the recovery of loans till the next monsoon sets in or till the next harvest. I am sure that this is not too much to grant. I request that the Government may be pleased to take a sympathetic attitude in regard to this matter and stop coercive measures as instances of such action in a particular taluk in Chingleput district, namely, Trivellore taluk, have been brought to my notice and to the notice of Government. Representations in this regard have been forwarded to the Government for their consideration and necessary action. I, therefore, urge upon the Government that this relief by way of postponement of the recovery of instalments of agricultural loans in such special cases may be granted as an act of grace.

* Sri **M. ETHIRAJALU** கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது நாட்டில் உணவு விலை அதிகரித்திருக்கும் இந்த நேரத்தில் மற்ற ராஜ்யங்களில், நேரு பிறந்த உத்திரப் பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம், ஒரிஸ்ஸா, போன்ற ராஜ்யங்களில் உணவு இல்லையே என்று வருத்தப்படக் கூடிய நிலையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் நமது திறமை வாய்ந்த அமைச்சர் அவர்கள், பல வருஷங்களாக அமைச்சர் பதவியை ஏற்று விவசாயத் துறையில் நல்ல முறையில் செயலாற்றி வருகின்ற சந்தர்ப்பத்தில், தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு எந்தவிதமான பீதியும் ஏற்படக்கூடாது என்று ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டிருப்பதைப் பார்த்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். இந்த உணவு விலை அதிகரித்திருப்பதும் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருப்பதும் இன்று நேற்று வந்தது அல்ல. கடந்த **1944**-ம் ஆண்டு வெள்ளையன் ஆண்ட காலம் முதற்கொண்டே இது நம்மிடையே இருந்து வருகிறது. அதே நேரத்தில் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய ராஜாஜி அவர்கள் பதவி ஏற்ற காலத்தில் உணவு நிலைமையில் பற்றாக்குறையில்லை என்பதை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு, உணவு விலை அதிகமாக ஏறுவதற்குக் காரணம் கள்ளமார்க்கட்டுக்காரர்கள் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டு, மிக உற்சாகத்தோடும் துணிவோடும் உணவு ரேஷனை அறவே நீக்கினார்கள் என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அந்த நிலைதான் மீண்டும் நம்மிடையே வந்திருக்கிறதே தவிர இன்றுள்ள பற்றாக்குறை நிலை என்பது நம்ப முடியாத விஷயம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மற்றொன்றையும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது நாம் எல்லோரும் இதில் தீவிரமாக ஈடுபடாததினால் தான் நமது ராஜ்யத்தில் உணவு உற்பத்தி குறைந்து விட்டது என்றும் உணவு விலை அதிகரித்துவிட்டது என்றும் கூறுகிறேன். ஆனால் பொதுமக்களின் நலன்களை சிரமேற்கொண்டு வேலை செய்வதற்காக இருக்கக்கூடிய நாம், நம்முடைய வட்டாரத்தில் எவ்வளவு கேழ்வரகு, எவ்வளவு கம்பு, எவ்வளவு சோளம் விளைந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து அவைகள் எல்லாம் அந்த வட்டாரத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்குப் போதுமான அளவுக்கு வருமா என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்து, போதாவிட்டால் அந்தக் கிராமப் பகுதியில் இருக்கிற மக்களிடத்தில் உணவு உற்பத்தியை இன்னும் அதிகமாகப் பெருக்க என்ன செய்யவேண்டும், என்றெல்லாம் நாம் அவர்களுக்கு உற்சாகம் கொடுக்கவில்லையே என்பதைத்தான் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இன்றைக்கு விவசாயத் துறையை எடுத்துப் பார்த்தால், நம் தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் நல்ல முறையில் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய விவசாயிகள் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அவர்கள் நினைத்தால், உற்சாகத்தோடு விவசாயம் செய்ய முன்வந்தால், பத்துக் கலம் விளையக் கூடிய நிலத்தில் இருபது கலம் விளைய வைப்பார்கள், இருபது கலம் விளைந்த இடத்தில் நாற்பது கலம் விளைய வைப்பார்

கள். ஆனால் நாம் அவர்களுக்குப் போதுமான உற்சாகமும் ஊக்கமும் கொடுக்காத காரணத்தால், இன்றைக்கு உணவு நிலைமை திருப்திகரமாக இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைக்கு நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஏறக்குறைய 150 வட்டாரங்களில் சமுதாய நல அபிவிருத்தித் திட்ட நிலையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வட்டார நிலையங்களின் மூலமாக விவசாய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாக பலர் விவசாயப் பயிற்சி அடைந்து வருகிறார்கள். பயிற்சி என்பது வெறும் பொருள் காட்சியாக மாத்திரம் இல்லாமல் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அந்த கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களையும் விவசாயத் தலைவர்களையும் ஒன்று சேர்த்து, மூன்று அல்லது நான்கு தினங்கள் பயிற்சி முகாமில் வைத்து, நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்வது எவ்விதம் என்பதையும் எருக்களின் தரத்தையும் விதைகளின் தரத்தையும் பற்றி அவர்களுக்கு நன்றாக அறிவுறுத்தி, அவர்கள் மூலமாக மற்ற கிராமத்திலுள்ள மக்களுக்கும் தெரிவிக்கும்படியான நல்லதொரு நிலையில் அரசாங்கம் இந்த முகாம்களை நடத்தி வருகின்றது என்பதை எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இதற்காக நம்முடைய பண்பட்ட அமைச்சர் அவர்கள் துரித நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறார்கள். அதைப் பற்றி நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும்.

இன்றைக்கு உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏறிக்கொண்டே போவது ஏன் என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்போமானால் சில விஷயங்களை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். நமது அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றிப் பல இடங்களில் பேசியிருக்கிறார்கள். அதாவது தமிழர்கள் தங்களுடைய நலனையும் கவனித்துக்கொண்டு, பிறருடைய நலனையும் கவனித்துக் கொள்ளக்கூடியவர்கள் என்பதை நாட்டுக்கு எடுத்துக் காட்டவும் அந்த எண்ணத்தின் பேரிலுந்தான் நமது ராஜ்யத்தில் விளையக்கூடிய உணவுப் பொருள்களை நம்முடைய தேவையையும் பூர்த்தி செய்து கொண்டு மற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டிய சமயத்தில் கொடுக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமை என்று பல இடங்களில் நமது அமைச்சர் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். அந்த நிலையில் நமது ராஜ்யத்தில் ஏற்படும் நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு விலையை உயர்த்த எப்படியும் கொந்தளிப்பையும் குழப்பத்தையும் உண்டுபண்ணலாம், அதே நேரத்தில் கொள்ளைலாபத்தையும் அடிக்கலாம் என்ற நோக்கந்தான் பிரதிபலிக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. எவ்வளவுதான் விலை உயர்ந்தாலும் கூட, பஞ்சமும் பட்டினியும் நிச்சயமாக வரவேவராது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இது தவிர சில காரியங்களை அமைச்சர் அவர்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போதுள்ள உணவு உற்பத்திப் பெருக்க முறையில் சில மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டும். அதாவது ஜில்லாவாரியாக அந்தந்தக் கலெக்டர்கள் தலைமையில் விவசாய அபிவிருத்திக் கவுன்ஸில் ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டும். அதே போன்று தாலூகாவாரியாக அந்தந்தத் தாசில்தார்களின் தலைமையின் கீழ் தாலூகா கவுன்ஸில் ஏற்படுத்த வேண்டும். அதேமாதிரித்தான் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் கிராமக் கவுன்சில் ஏற்படுத்த வேண்டும். இதில் அந்தந்தக் கிராமத்திலுள்ள கிராமத் தலைவர்களைத் தலைவராகவும் முக்கியமான விவசாயிகளை மெம்பர்களாவும் போடவேண்டும். அதே மாதிரி தாலூகா கவுன்ஸிலில் ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய தாலூகா மெம்பர்களை மெம்பர்களாகப் போடவேண்டும். இவ்விதம் ஆங்காங்கு ஏற்படும் உணவுப் பிரச்னை சம்பந்தமான சிக்கல்களை அந்தந்தக் கூட்டத்திலேயே விரிவாகப் பேசி அவைகளைத் தீர்ப்பதற்கு எந்தெந்த விதமாக உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதைப்பற்றி ஆலோசித்து அதற்குத் தீர்வு காணவேண்டும். அதோடு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இப்போது இருப்பதைவிடக் கூடுதலாக ஒரு மடங்கு விளைச்சலை அதிகரித்துக் காட்டினால், அவர்களுக்கு சர்க்கார் பரிசுகள் கிடைக்கும்

என்று நல்ல விளம்பரப்படுத்தி விவசாயிகளுக்கு நல்ல ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளிப்பதற்கு முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4-50 p.m. மற்றொன்று. இப்போது ஒவ்வொரு தனிப்பட்டவருக்கும் கிணறு வெட்ட மானியம் கொடுத்திருக்கிறோம். அது நல்ல முறையில் நடந்திருக்கிறது. சில இடங்களில் நல்ல முறையில் நடைபெறவில்லை. ஆகவே, 20, 30 ஏக்கர் நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்வதற்காக ஒரு கிணறு எடுக்க வேண்டும். இதற்கு 50 சதவீதம் சர்க்கார் சப்ஸிடி கொடுக்கவேண்டும். கம்யூனிட்டி வெல் என்று பெயர் கொடுக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்தால், பெருவாரி யாக உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்கலாம்.

மற்றொன்று, இன்றைகருப் புதிதாகக் கிராமத்தில் தண்ணீர் வசதி இல்லாத நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுப்பதற்காக சர்க்கார் ஒரு கால்வாய் வெட்டப் போனால், தண்ணீரைப் பல வருஷங்களாகத் தங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் நிலச்சுவான்தார்கள், கால்வாய் வெட்டும் நேரத்தில், தண்ணீர் பாய்ச்சும் ஏகபோக உரிமையில் அவர்களைத் தடை செய்கிறார்கள். இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. மற்றொரு காரணம், இன்னும் ஒரு கால்வாய் மூலமாக மேலேயுள்ள நிலத்திற்குத் தண்ணீரைக் கொண்டுபோக முற்படும்போது, மற்ற விவசாயிகள் தடை செய்கிறார்கள். மூன்றாவது, கால்வாயில் கரை புறண்டு போகும் தண்ணீரைப் பம்ப்செட்டுகள் மூலமாக மற்றவர்களுக்கும் பாய்ச்சவேண்டுமென்றால், அதற்கும் தடையாகத்தான் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து அரசாங்கம் அதிக வசதி செய்து கொடுத்தால், ஒரு மடங்குக்கு, இரு மடங்கு உணவு உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மற்றும் இப்போது, விவசாயிகள் ஒரு வரட்டி தட்டினால் இரண்டு கதிர்கள் போய் விட்டது என்று சொல்லும் நேரத்தில், கிராமங்களில் கம்போஸ்ட், எரு தயாரிக்கும் முறையில் எந்த கிராமம் அதிகமாகத் தயாரிக்கிறதோ அந்தக் கிராமத்திற்குப் பரிசு கொடுக்க சர்க்கார் முன்வரவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் உரம் தயாரிப்பால் உணர்ச்சி ஏற்படும். அதையும் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒவ்வொரு தாலுகாவுக்கும் புல்டோஸர்கள், டிராக்டர்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. புல்டோஸர்களும், டிராக்டர்களும், இப்போது ஜில்லாத் தலை நகரில்தான் இருக்கின்றன. விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய நேரத்தில், கிராம வாசிகள் கேட்கும் நேரத்தில் அவை கிடைப்பதில்லை. புல்டோஸர்களும், டிராக்டர்களும் மிக மிக அவசியம். ஆகையால், ஒவ்வொரு தாலுகாவிற்கும் புல்டோஸர்களையும் டிராக்டர்களையும் கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு கிராம மக்கள் நல்ல உற்சாகத்தோடு மின்சாரம் மூலமாக விவசாயத்தைப் பெருக்கலாம் என்று மின்சாரம் கேட்டு வரும் நேரத்தில் குறிப்பிட்ட பணம் கட்டக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். இதனால் விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member asked for five minutes and has taken twenty minutes.

* SRI M. ETHIRAJALU : I will finsh within two minutes. மின்சாரத்தை உபயோகித்தாலும் உபயோகிக்காவிட்டாலும்; குறிப்பிட்ட பணத்தைக் கட்டிவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். உதாரணமாக 75 ஹார்ஸ் பவர் என்று கொடுக்கப்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த கிராமத்திற்கு 38 ஹார்ஸ் பவர் தான் வேண்டும். அதிகப் பணம் கட்டி வாங்கும் நிலையில் விவசாயிகள் இல்லாததால், மின்சாரம் கொடுக்க மறுக்கப்படுகிறது. அதனால் அதிக உணவு உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை.

11th September 1958] [Sri M. Ethirajalu]

இந்த யோசனைகளை சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இதையெல்லாம் நன்றாக யோசித்து நல்ல முறையில் தீர்மானித்தால் அரசாங்கத்திற்கு நல்ல லாபமும், விவசாயிகள் க்ஷேமமாக வாழ்வதற்கு ஒரு வழியும் ஏற்படும் என்று சொல்லிக்கொண்டு எனக்குப் பேச வாய்ப்பு அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

MR. CHAIRMAN : There is time for one more Member to speak.

* SRI M. SESHACHARIAR : I thought the Hon. Minister would reply. Mr. Chairman, the trend is now for giving constructive suggestions. May be, there are certain difficulties in the matter of production. But I should think that production could be raised with some amount of effort. It is not, after all, very difficult. I should think that the Government have been supplying chemical manures to agriculturists and that the monopoly of supply has been taken up by the Government and distribution made through co-operative societies and other institutions. In the matter of chemical fertilizers, I find that in foreign countries, e.g., Japan—300 lb. per acre are used whereas in our country only 100 lb. can be used. If there is to be an increased dosage, naturally we have got to examine the soil. Soil has got to be examined. Otherwise, we cannot use an excessive dosage. For that purpose, we require more research stations. We have only one in Coimbatore and I understand that research stations are about to be established in one or two other places, probably for sugarcane. I should think it is absolutely necessary that we should have more research stations for the purpose of testing the soil and advising the farmer as to what kind of fertilizer he should use—superphosphate, sulphate of ammonia or urea, or simple green manure or anything else. This advice has got to be given.

Then, again, as other hon. Members have also suggested previously, I should like to state that there is a proposal from the Government side to improve tanks. Irrigation tanks are of no use, of absolutely no use when there is absolute drought. In Chingleput and North Arcot districts which are depending only upon tank irrigation, they are of no help. Therefore, I should think it is absolutely necessary that we should give more money to the agriculturists for the purpose of sinking wells. Of course, there was a certain amount of abuse previously. The Central Government had been giving a subsidy and the State Government helped the agriculturists. Now they have stopped and the Government of Madras have suspended the scheme. Now it is only a process of collection. Where there are rains, the wells have always been useful and giving copious supply of water, at least for the purpose of raising seedlings. Once you raise seedlings, you can plant them when the tank is full. Till that stage comes, you require water and you must necessarily depend only upon the well. Therefore, the well subsidy has to be revived so that it may be used by the agriculturists at least for the purpose of getting water for transplantation. Where an entire community could be helped and a big common well could be dug, the Government might have their own schemes.

[Sri M. Seshachariar] [11th September 1958

The next point which I would like to refer to is ' seeds '. Seed farms are really very useful. I have seen one or two seed farms in my district and they are working well. The demonstrators are really taking a great deal of interest and the seed supplied is very good. We have been using these seeds. But they are a bit costly. It is about forty rupees per bag. I mean first sort paddy seeds. This is a bit high. That apart, a certain amount of propaganda is necessary. As it is, these seeds are now being used by big landlords and cultivators. Smaller landlords are not prepared to buy and use them. At any rate, that is my information. Propaganda is also necessary in respect of another matter. The Government have started a number of agricultural banks throughout the district. In our district, we have got 17 agricultural banks, having about 1,500 to 2,000 members in each. The arrangement is, the Central Co-operative Bank gives money to the agricultural bank and it gives, in its turn, loans to its members. This is done within two or three days of the application for loan. A portion of the amount applied for is given at once, even before scrutiny of the application, in order to enable the agriculturist to purchase seeds and other things. These are my suggestions.

MR. CHAIRMAN : We will continue the discussion on the 17th instant. The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 141. *Proceedings and connected papers of the Legislature Committee on Local Administration (Parts I to IV).*

* 142. *Third Report of the Committee on Subordinate Legislation (Second Assembly).*

Bill passed by the Assembly and received therefrom in the Council—

* *The Madras District Development Councils Bill,* 1958 (*L.A. Bill No.* 24 *of* 1958).

* Laid on the table of the House on 10th September 1958.